

Za poduk in kratak čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

V izbi se z gospodom tovarišem lepo osnaživa in očediva, preden sva se pokazala na ulici; a strežniki obojega spola so naju v najinem delu podpirali. Dekla je donesla vode, prtičev in milja, a strežnik je brivca naganjal in najine črevlje študiral. Ne bilo bi namreč lepo za naju, da bi po zlatej Pragi umazana hodila.

Ko se je tovariš olikal, je široko in ponosno po izbi semtertje stopal ter me gledal. Rad bi menda slišal, da bi ga pohvalil, kako je danes ličen in „fest“, jaz pa navlašč nisem hotel nobene ziniti. Ko se tedaj prepriča, da jaz nimam nobenega okusa za fino osebo, me je na tihem omiloval ter prijel za kljuko, in takoj ga je zmanjkalo med vrati.

Počasi se tudi jaz zdevam po stopnicah doli na ulico. Toda svet se mi je celo zmešal. Nisem vedel, kje je jug, kje sever, kje je jutro ali večer. Ko zapazim po ulici železni tir, jo maham po ulici naprej, in ko konji privlečejo prvi voz za menoj, hop — skočim v njega. V vozu je bilo vse polno ljudi.

Takoj vprašam svojega soseda, mladega gospodina, ki je tam še komaj mah imel, kjer mu bode nekda brada rastla: „Ali je to prava pot na Hradšín?“ „Pane, je“, mi odgovori. Na Hradšínu je namreč velik kos česke zgodovine doma in tamo so nakopičene najdraže svetinje českega naroda, in tje me je sree gnalo.

Ko so v vozu iz mene poizvedli, da sem Slovenec, in da sem danes prvokrat v Pragi, o kako prijazna so bila hipoma vsa lica in kako poslužni vsi jeziki! Bratje Čehi nas res radi imajo. Vsak bi mi rad nekaj povedal ali pokazal, in naenkrat so vsi govorili ter mi razkazovali mesto, da nisem vedel, komu bi odgovarjal ali skozi katero okno bi gledal. Iz te zadrege me je rešil voznik, ki me je opomenil, da je treba izstopiti, ako mi je mar iti na Hradšín.

Izstopil sem na desnem bregu reke Moldave, ki Prago razdeljuje v dve polovini. Na levem bregu me čaka Hradšín; toda človek ne more kar vzleteti, kamor bi rad prišel, se pač zamudi. Mene sta Moldava in pa tako imenovan Karlov most zamudila.

Stopim na most in pridem do sredine mosta in gledam za valovi, kako hitro se ženejo proti severu. Zdaj tedaj stojim na blaženem mestu, kjer je nekda sv. Janez Nepomučan stal, preden ga vržejo v Moldavo. Na mostni ograji sred mosta stoji visoko lepo razpelo, in na desni strani razpela na površju ograje je pozlačena plošča, ki znači tisto torišče, kamor so beriči sv. Janeza postavili, da so ga potem sunili v

Moldavo; na levi strani razpela pa je velika lepa podoba tega sv. mučenika, pred katero svetilnica gori. Pozlačeno ploščo verniki poljubujejo in tudi jaz sem jo poljubil. Mično je tudi opazovati, kako se vsak pred podobo sv. Janeza gotovo odkrije.

Sv. Janez je rajši umrl, kakor govoril in grešil. Jezik brzdati je pač res dobro delo. Kdor umeje to, se lahko zveličal bo, kdor pa ne, tistemu gorjé. „Zakaj vsake sorte zveri in ptice in lazeče in druge živali se dajo ukrotiti in so bile že vkročene od človeka, jezika pa noben človek ne more vkrotiti. Z njim hvalimo Boga Očeta in ž njim preklinjamo ljudi, ki so po božji podobi stvarjeni. Iz istih ust pride hvala in kletev. Ni prav, moji bratje! da se tako godi.“ To so besede sv. Jakoba.

Tedaj pa le jezik za zobé, in žabo na ustnice, tako veliko, kakor je na vratih vinske kleti! Koliko žab bi se vendar lahko prodalo!

Smešnica 2. Hiša tik hojčja je bojda zdrava, vsaj mestna gospoda hvali jih, da so take. Pa pride tedaj neki den gospod iz mesta h kmetu, ki ima tako hišo ter ga prosi, naj vzprejme za nekaj mesecev njegovo družino va-njo. Kmet je pri volji ter vpraša gospoda, da mu jo lahko nahvali: „Imate-li“ reče, „bolnika v svoji družini?“ „Nimam“, odgovori gospod, „hvala Bogu, smo še vsi zdravi“. — „Škoda“, šepne kmet bolj za-se, „škoda, moja hiša bila bi kakor navlašč za bolnika, saj stoji tako blizu hojčja“.

Razne stvari.

(Imenitni spominj.) V torek, dne 17. januarija steče 25 let, kar so Nj. ekscelencija, mil. knezoškof prejeli potrjenje za škofa naše škofije, in v sredo potem pa posvečenje v škofa. Kolikor slišimo, vzprejmó mil. knez in škof čestistke od čast. duhovščine v sredo.

(Stolna cerkev.) Kakor slišimo, je naj-novejša odredba Nj. ekscelencije mil. kneza in škofa, naj se postavi veliki oltar v stolni cerkvi na Njih stroške. V ta namen so dali za prvo 6000 gld.

(Odgovor.) V ponedeljek, dne 9. januarija, je v dež. zboru v Gradcu g. ces. namestnik odgovoril na interpelacijo slov. poslanec gledé okr. zastopa na Ptuju. Kakor zastopimo njegove besede, ni v tem, da še se ni — po tako dolgem času — nov zastop mogel vrediti, nič krivice, pa tudi v tem ne, da je stari zastop izvolil mesto njega 5 udov v okr. šolski svet. No, sedaj pa znamo!

(Vabilo.) Podružnica sv. Cirila in Metoda „za Beljak in okolice“ priredi dné 22. ja-